

[Inger Harms]

forhold i Sydafrika og Namibia på end ved at isolere dem.

Dr. Beyers Naudé fortalte den 1. oktober i år her i folketinget om, hvorledes de udenlandske sanktioner havde gjort indtryk på de hvide i Sydafrika. For første gang, sagde han, er der hvide arbejdsløse, der er ude af stand til at give deres børn mad. Det offentlige er begyndt at lade de hvide børn bespise på statens regning. Det kom som et chok for den hvide befolkning, da den amerikanske bank Chase Manhattan nægtede at yde yderligere lån. Så kom ikke og sig, at sanktioner ingen virkning har!

Ja men det skader de sorte, bruger mange som undskyldning. Men lider de sorte ikke i dag under systemet? Er det ikke mere end 800 sorte, heraf mange børn, der er blevet dræbt ved urolighederne i år?

Ja men hvad så med de mange udlændinge, der vil blive sendt ud af landet som svar på sanktioner, f.eks. mod indførsel af kul fra Sydafrika? De af udenrigsudvalgets medlemmer, der var med i Lesotho i februar, hørte alle svaret, da spørgsmålet kom op under en samtale med en af landets politiske ledere: det ville være trist, men det må vi bære; afskaffelsen af apartheidsystemet er vigtigere for os.

Det er nok tvivlsomt, om gæstearbejderne ville blive sendt hjem. Ifølge aviserne har rygtet om deres hjemsendelse vakt større bestyrtelse i mineindustrien, og chefen for Johannesburg mineindustri, Gordon Weddell, har sagt, at hjemsendelse ville være i modstrid med ønsket i den overvejende del af mineindustrien.

Derfor må Danmark nu endnu en gang gå i spidsen med sanktioner over for Sydafrika. Siden indførelsen af undtagelsestilstanden i 36 distrikter med den deraf følgende voksende terror har stadig flere lande erkendt nødvendigheden af sanktioner over for apartheidregimet. Selv USA og EF har vedtaget symbolske sanktioner.

For et par dage siden fremsatte udenrigsministeren et forslag, hvori også han ønsker at iværksætte yderligere foranstaltninger mod Sydafrika. Det er da meget prisværdigt gjort af ministeren, når man nu ved, at han ikke har hele regeringen bag sig. Var dette forslag kommet for 5 år siden, ville vi have anset det for et meget progressivt forslag fra en dansk regering, men i dag, i 1985, må det nærmest

være et afværgeforslag sammenlignet med de tre andre forslag, vi har til behandling her i dag.

Ministeren vil i sit forslag gerne støtte ofrene for Sydafrikas apartheidpolitik. Ja, så er muligheden der ved vores forslag, der kommer til behandling senere, nr. B 40.

Ministeren vil så meget inden for rammerne af det europæiske politiske arbejde. Vil ministeren foreslå sin vesttyske kollega, at Vesttyskland stopper med at levere helikoptere og militære køretøjer til Sydafrika? Det er fra disse helikoptere og køretøjer, man skyder på børn og unge, der demonstrerer imod regimet. Regeringen har før henstillet til danske virksomheder uden større held. Skal det nu pludselig tages alvorligt?

SFs forslag går ud på en skærpelse på adskillige områder, lige fra forbud mod al handel med Sydafrika til en forøgelse af den danske udviklingshjælp til de lande, som tallet være Sydafrika har mistet mere end 10 mia dollars i de sidste fem år.

Et af forslagene drejer sig om at effektivisere den sportslige og kulturelle boykot. Det er et område, hvor Sydafrika er særlig ømtåligt. Det giver stor omtale i radio og fjernsyn og aviser, når der f.eks. sker kulturel udveksling. Det bliver taget til indtægt af apartheidstyret. Selv om ulandet udtaler sig negativt om apartheid, accepterer det os alligevel ved at samarbejde med os, bliver der sagt. Derfor: isoler Sydafrika økonomisk og kulturelt!

(Kort bemærkning).

Breckmann (Fær.):

Man bliver nødt til at samle lidt sammen. Til det, hr. Kelm-Hansen sagde før om resultatet af det møde, sydafrikanske forretningsfolk har haft med ANC, kan jeg bare tilføje, at i det såkaldte Freedom Charter – gad vide: freedom for hvem? – bliver det sagt helt tydeligt, at ANC skal og vil nationalisere alle miner og alle banker dernede. Så er det færdigt.

Med hensyn til sidste ærede taler kan jeg tilføje, at hvert barn kender ikke bare Mandela, men hvert barn kender vel også Sakharov og Solsjenitsyn trods venstresidens ihærdige forsøg på at gemme disse Nobelpristagere væk.